

«Ватуми»

(...те, що, можливо, стане романом...)

*С*пекотний день поволі обертався на прохолодне надвечір'я, що погрозливо виповзало з-за обрію темно-синім хмаровинням. Вітер зірвався раптово: нестримно зашелестів листям двох лип, що майже впритул росли одна біля одної коло хвіртки; доніс до тераси свіжі, ледь солодкуваті пахощі щойно розтулених суцвіть, прихопивши із собою аромат троянд, які щільно обплели дерев'яні поручні.

У плетені кріслі, загорнена у плед, дрімала жінка. Помітно, що сон мала не вельми спокійний — повіки час від часу тривожно сіпались. Волосся, що руськими пасмами спадало на плечі, розвіялось і залоскотало обличчя. Жінка здригнулась, мимоволі провела рукою по волоссю і сонно роззирнулась довкола.

Насичена небесна синява ось-ось мала розродитися дощем; перші важкі краплі вже залопотіли

по бляшаному даху, листі й асфальтовій доріжці, яка вела від хвіртки до східців будинку. Вмита дощем, усе довкола вмить набрало насиченіших відтінків; повітрям розходився землянистий, дещо затхлий запах.

Ліна любила шум дощу — він здатен заспокоїти. Проте знала: належить бути обережною. Якщо слухати це монотонне лопотіння надто уважно — поволі налаштуєшся на цей журливо-мінорний лад і є ймовірність занурення в таку прірву думок та спогадів, що мозок стає близьким до божевілля. Однак таки слухала, мовби поринала у транс, поволі наближаючись до небезпечної, фатальної межі, за котрою... А втім, навіщо поспішати? Усе — від початку...

...Тоді теж падав дощ. Ліна неспішно блукала вулицями міста. Хтосьна-чому, проте ноги мимоволі завернули до антикварної крамнички. Їй досі не тямить, як тоді втрапила туди: до того не звертала уваги на подібні крамниці. Мабуть, якийсь несвідомий імпульс скерував нею. Певно, так мусило бути.

За масивними кованими дверима — такими собі міні-ворітьми — ховалися звичайні броньовані. Крамничка була ущент напхана всілякими речами: красивими і не дуже, подекуди дивними, а головне — старезними. Тут витав спертий запах, що йшов від старих речей: ті мовби ввібрали його в себе впродовж десятиліть, а подекуди й століть, і тепер щедро віддавали. Стіни, обклеєні темно-червоними

шпалерами, прикрашали картини в порепаних рамах, вицвілі ікони, пошарпані гобелени.

Ліна блукала поміж полицями й захоплено роззиралася довкіл. Коли ж погляд спинився на бронзовій статуетці юної красуні, спинилась і вона. Затамувавши подих, роздивлялась досконалу граційну фігуру.

— Вас зацікавила ця річ? — почула приємний баритон поруч із собою та завважила високого худорлявого чоловіка в білій сорочці, чорній жилетці та штанах.

— Так. Що ви про неї скажете? — знову перевела погляд на статуетку.

— О... мушу вам сказати, що своїм зацікавленням ви зробили дуже гарний вибір! Це — богиня жіночої пристрасності, — з готовністю пояснив. — Вона просто створена для такої, як ви, можу вас запевнити! — запопадливо почав розпинатися.

— Скажете таке! — роздратовано пирхнула Ліна.

— Це не лестощі, — не вгавав продавець, чомусь не розуміючи, що ще мить, і втратить потенційного покупця. — Подивіться, яка вона вишукана, які чуттєві вигини її спини... які гармонійні, тонкі риси обличчя... — його ж погляд тим часом блукав по Ліниній фігурі.

— Досить-досить, дякую.

Ліна вийшла з крамнички відчутно розчарованою, навіть невдоволеною. Чомусь дуже закортіло мати собі ту статуетку, але терпіти не могла надмірної нав'язливості продавців. Притім зазвичай мимоволі

впадала в ступор безмовного протесту, що був сильнішим від бажання отримати жадану річ. Ні — то й ні. Що ж тут удієш.

Розгорнула парасольку і вже за якусь неповну хвилину хлюпотіння дощу відвернуло увагу, налаштувавши на цілковито інші думки.

Однак яким було її здивування — радше, шок! — наступного ранку! Як завжди, задзвенів будильник. Розплющила очі. На годиннику світилося 7.28. Ще дві хвилини, котрі щоранку спеціально виділяла собі для того, аби ще трішки поніжитися в ліжку, і — підйом...

Але... що за дивовижа? Поряд із годинником на тумбочці красувалася... статуетка богині жіночої пристрасті. Сон? «Треба ж було так уподобати річ, щоб марилася тепер», — лише промайнуло в думках.

Протерла очі, однак статуетка не зникла. Рвучко сіла й обережно доторкнулася пальцями блискучої гладенької поверхні, на якій вигравав відблиск із вікна. Прохолода бронзи під ураз спітнілими пальцями миттєво відіграла сон.

— Що за маячня?! — вигукнула. — Я ж її не купувала!

Сполоснулась під прохолодним душем, сподіваючись, що освіжиться, й усе це божевілля припиниться. Обережно ввійшла в кімнату. Статуетка величаво, мовби з викликом, стояла на тому ж місці...

— Повне безглуздя! Як же ти сюди потрапила?! Дорогою на роботу забігла в антикварну крамничку. Мусила забігти.